USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Jitky Zavřelové a Petra Mikeše v právní věci žalobců: **a) I. Y.**, **b) nezl. M. Y.**, oba zastoupeni Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou se sídlem Masarykovy sady 76/18, Český Těšín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2020, čj. OAM-1108/ZA-ZA11-LE27-2019, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 1. 2021, čj. 62 Az 14/2020-31,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

IV. Ustanovené zástupkyni Mgr. Beatě Kaczynské, advokátce se sídlem Masarykovy sady 76/18, Český Těšín, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **6 365 Kč**, která je splatná do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl žádost žalobců o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalobci pochází ze Zakarpatské oblasti Ukrajiny, která je tzv. bezpečnou zemí původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Obavy žalobců z povolání manžela (otce), který si podal vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, k výkonu povinné vojenské služby a obecný nesouhlas žalobců, pocházejících z nejzápadnější části Ukrajiny, s konfliktem na Ukrajině nepředstavují důvod pro udělení mezinárodní ochrany.

[2] Toto rozhodnutí žalobci napadli žalobou, ve které namítli, že v jejich případě nelze považovat Ukrajinu za bezpečnou zemi původu, a to zejména z důvodu jejich obav z povolání manžela (otce) do armády. Žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav ohledně situace v ukrajinské armádě a odůvodnění jeho rozhodnutí je v tomto směru nedostatečné.

[3] Krajský soud žalobu shora uvedeným rozsudkem zamítl. Dospěl k závěru, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, seznámil žalobce před vydáním rozhodnutí s hodnocením Ukrajiny jako bezpečné země původu a žalobci nenavrhli doplnění dokazování, ani netvrdili další skutečnosti ke své žádosti. Připomněl, že označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žalobců. Ti však neuvedli nic, proč by v jejich případě nebylo možné Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu. Krajský soud také poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že v případě konfliktu na Ukrajině se nejedná o tzv. totální konflikt.

[4] Proti tomuto rozsudku podali žalobci (dále „stěžovatelé“) kasační stížnost. Její přijatelnost spatřují v tom, že krajský soud při posouzení věci zásadně pochybil a rozhodl v rozporu s ustálenou judikaturou. Napadený rozsudek je též nepřezkoumatelný, a to v části, která se týká jejich námitek ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Nesouhlasí se závěrem, dle kterého označení určité země jako bezpečné země původu zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatele o mezinárodní ochranu. K tomu poukázali na rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004-57, podle kterého není povinností žadatele o mezinárodní ochranu, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazy než vlastní věrohodnou výpovědí. Stěžovatelé trvají na tom, že jejich obavy nebyly žalovaným dostatečně vyvráceny. Krajský soud závěry žalovaného pouze převzal, aniž by se zabýval žalobními námitkami.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji soud odmítl pro nepřijatelnost, případně zamítl. Rozsudek krajského soudu je srozumitelný, dostatečně odůvodněný. Je v souladu s ustálenou judikaturou, reaguje na všechny žalobní námitky a je věcně správný.

[6] Nejvyšší správní soud po posouzení formálních náležitostí kasační stížnosti nejprve přistoupil ke zkoumání její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Zabýval se tedy tím, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelů. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany lze pro stručnost odkázat na usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS.

[7] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[8] Předně Nejvyšší správní soud neshledal v souvislosti s namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku zásadní pochybení krajského soudu, které by ve smyslu výše citované judikatury mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku měla podle stěžovatelů spočívat v tom, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s námitkou neúplného zjištění skutkového stavu v souvislosti s obavami stěžovatelů z povolání manžela (otce) do armády. Krajský soud se danou námitkou zabýval a dospěl k závěru, že žalovaný situaci na Ukrajině správně vyhodnotil na základě zpráv o zemi původu založených ve správním spisu. Poukázal na to, že stěžovatelé byli s těmito zprávami seznámeni a nenavrhli doplnění dokazování, ani netvrdili další skutečnosti ke své žádosti, ze kterých by plynulo, proč by v jejich případě nebylo možné Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu. Ve stručném vypořádání

dané námitky ze strany krajského soudu proto nelze spatřovat jakékoliv zásadní pochybení svědčící přijatelnosti dané kasační stížnosti.

[9] Vedle toho stěžovatelé namítli rozpor napadeného rozsudku s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně s výše citovaným rozsudkem čj. 6 Azs 235/2004-57, dle kterého není povinností žadatele o mezinárodní ochranu, aby prokazoval své pronásledování. Ten ale na nyní posuzovanou věc bezprostředně nedopadá, neboť se sice týká rozložení důkazního břemene, ale nevztahuje se na specifická pravidla spojená s dokazováním v případě žadatelů o mezinárodní ochranu pocházejících z bezpečných zemí původu. Závěry v daném rozsudku byly učiněny na právním základě žádostí o udělení mezinárodní ochrany, jež nebyly žalovaným posouzeny jako zjevně nedůvodné. Jedná se o zásadní rozdíl, neboť dle § 16 odst. 2 zákona o azylu platí, že přichází-li žadatel ze státu, který ČR považuje za bezpečnou zemi původu, pak bude jeho žádost zamítnuta, neprokáže-li cizinec, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Je zřejmé, že dané ustanovení stanovuje zvláštní pravidlo pro rozložení důkazního břemene v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud proto neshledal rozpor mezi napadeným rozsudkem a jeho vlastní judikaturou, podle které je povinností žadatele prokázat, že země jeho původu není pro něj bezpečná (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS, dále usnesení ze dne 23. 9. 2020, čj. 6 Azs 209/2020-29; ze dne 30. 9. 2020, čj. 9 Azs 185/2020-30, ze dne 8. 10. 2020, čj. 10 Azs 232/2020-32, a ze dne 28. 1. 2021, čj. 2 Azs 270/2020-41).

[10] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů, proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[11] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu NSS čj. 8 As 287/2020-33, část III. 4. a usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28). Stěžovatelé neměli v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemají. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[12] V řízení před krajským soudem byla stěžovatelům ustanovena zástupkyní Mgr. Beata Kaczynská, advokátka. Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Odměna ustanovené zástupkyni náleží za poskytnutí jednoho úkonu právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), spočívajícího v podání kasační stížnosti [písemné podání ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], při sazbě 3 100 Kč za úkon právní služby [dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon náleží ustanovené zástupkyni odměna ve výši 3 100 Kč. Jelikož šlo o společný úkon při zastupování dvou osob, náleží ustanovené zástupkyni podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu za každou osobu odměna snížena o 20 %, tedy částka 4 960 Kč. Pokud jde o náhradu hotových výdajů ustanovené zástupkyně, ta je stanovena paušálně v § 13 odst. 3 advokátního tarifu, a to ve výši 300 Kč za každý jeden úkon právní služby. Vzhledem k tomu, že ustanovená

zástupkyně je plátkyní DPH, je odměna dále zvýšena o 1 105 Kč, tedy o částku odpovídající této dani ve výši 21 % podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Celkem tedy činí odměna a náhrada hotových výdajů řízení o kasační stížnosti 6 365 Kč. Tato částka bude vyplacena do 30 dnů od právní moci usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. června 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu